

ပုဂ္ဂိုလ်

မေတ္တာရပ် နှင့် နေပျော်ကျေနပ်စေ

ရဲရဲ

အဲဒီအစ်ကိုတစ်ယောက်ကို တစ်ခါစိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ရလေတိုင်းမှာ ... ထိဆုကြီးတစ်ခါ ထပေါက်မည်ဆိုလျှင် ... ခုနေခါ ... ရဲရဲကိုမီအောင် ချမ်းသာနိုင်မည့် ဘီလုံနာသူဌေးတော့ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိနိုင်တော့မည် မထင်။ ဘီလုံဂိတ်လောက်များ တော့ သွားစမ်းပါ ...။ လေးစားလွန်းလို့ “ကြီးတော်” ဟု လာခေါ်လျှင်တောင် ... “အေး ... ငါ့တူကလေး” ဟု ပြန်ခေါ်ပေးလိုက်နိုင်သေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီလိုကလည်း မဖြစ်။ စိတ်တိုင်းမကျရတာတွေ များလာလေ ...။ လူက စိတ်မချမ်းသာ လက်မချမ်းသာ ဖြစ်ရလေ ...။ ကြာကြာနေရင် ... လူက လူရုပ်တောင် ပေါက်နိုင် တော့မည် မဟုတ်ပေ ...။ ကိုယ့်မှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ကတည်းက ဒီအစ်ကိုလေး တစ်ယောက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မျက်စိစုံမှိတ် အားကိုးယုံကြည်ပါတော့မည် ... ဟု အားငယ်သင့်သလောက်တောင် အားမငယ်လိုက်ရ ...။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အထင်နှင့်အမြင်ပါစင်အောင် တက်တက်ကြီးကို လွဲလေသည်။ ။

မိဘနှစ်ပါးတို့ မရှိကြတော့ဘူး ဆိုတာကလည်း သူများ တကာ မိသားစုတွေလို ... ရုတ်တရက် မတော်တဆမှုတွေနှင့် ... သားသမီးတွေမှ အရွယ်မရောက်နိုင်ကြသေးခင် ... “ဗြုတ်” ဆို နှစ်ယောက်လုံး ကွယ်ပျောက်သွားကြတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ...။ သူတို့ ဘာသာ အသက်အရွယ်ကြီးကာမှ အိမ်ရာထူထောင်ဖြစ်ကြလို့ ... သားရော သမီးပါ အရွယ်

ယ်ရောက်ပြီးချိန်မှာ ... အေးအေးဆေးဆေး သမားရိုးကျပဲ သင်္ခါရသဘောအတိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ။

သူများ တကာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေ ဒီအချိန်မှာ မိစုံဖစုံနဲ့ ဆက်ရှိနေ သေးကြချိန်မှာ ကိုယ်တွေကနည်းနည်းစောပြီး မိဘမဲ့ဖြစ်သွားတာလောက် ရှိတာပါ။ ရဲရဲ ဆိုရင် မိန်းကလေးငယ်မို့ အစ်ကိုအကြီးဖြစ်သူကို ပုံအပ်အားကိုးချင်စိတ်ဝင်လာတာကလွဲရင် ထူးပြီးတော့ လည်း Complex တွေ တစ်လှေကြီး ဖြစ်ကျန်မနေရစ်ပါဘူး ...။ ရဲရဲတောင် အဲဒီလို ...။ အဲဒါကိုပဲ အစ်ကိုက ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ... အချိန်တန်လို့ မှ နာလန်ပြန်မထူနိုင်သေးဘဲ ... ဆက်ဖြစ်နေရ သေးတာလား ...။

အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်လောက်သေးဘူး ထင်ပါတယ်လေ ...။ နဂိုတည်းက အနေ အေးဆေးပေမဲ့ အပေါင်းအသင်းတော့ များ တတ်သူပီပီ ... သူ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ သူ ဆိုရင်တော့ ... ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာနေတတ်တဲ့ အချိန်တွေကို တွေ့မြင်နေရသားပဲ။ အဓိကကတော့ ရဲရဲဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ကို သူ့ခေါင်းထဲ သိပ်မထည့်တာ။ ရဲရဲကလည်း အဲဒါကိုပဲ မကျေမနပ်နဲ့ အသည်းထဲ ရွှံ့စိတ်ကပ်ပြီး နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရတာ ...။

ရဲရဲ ဖြစ်စေချင်တာက ... မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့ဆိုတာရဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ ... (နောက်မှ ဆုံးပါးသွားတဲ့ မေမေ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးရဲ့ နောက်နေ့မှာ) အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီနဲ့ ဖြစ်တဲ့ ရဲရဲနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ပုံမှန်လစဉ်ဝင်ငွေက ဘယ်လောက်၊ မေမေတို့ ချန်ရစ်ခဲ့တာက ဘာတွေ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ကစလို့ ... သူ့စိတ်ဝင်တစား လေ့လာစိမ့်ပြီးရင် ... ရှေ့လျှောက်နေစဉ်နေထိုင် စားသောက်ဖို့ အထိပါ စီစဉ် ...။ ရဲရဲကိုလ

ည်း သူကပဲ တာဝန်ပေးခိုင်းစေပေါ့ ...။

ခုတော့ မဟုတ်ပေါင် ...။ မေမေတို့ ဘာတွေဘယ်လောက်ကျန်ခဲ့သလဲလည်း သူ မသိ။ ရဲရဲက ချပြတော့လည်း စိတ်မဝင်စား။ အသုဘကိစ္စတွေကိုတောင် ရဲရဲ တစ်ယောက် ဘယ်အိတ်ထဲက နှိုက်ထွက်လာလို့ ခုလို အဆင်ပြေပြေ၊ စည်စည်ကားကား မြေကျသွားရသလဲ ... သူ မသိ ...
။ နောက်တစ်နေ့ကစလို့ ရှေ့ရေးအတွက်လည်း ဘာမှ မစီမံ၊ မဆွေးနွေး
။

အိမ်မှာ ဘာအလုပ်ပေါ်လို့ ဘာတွေလိုအပ်နေသလဲလည်း သူစိတ်မဝင်စား။ (ခိုင်းရင်၊ အကူအညီတောင်းရင်တော့ လုပ်ပေးလိမ့်မည်။) ရက်လည်ရဲ့ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ရဲရဲ စီမံထည့်သို့ ပေးထားသော ထမင်းဘူးကိုကိုင်ပြီး ရုံးပြန်တက်တော့တာ ဒီနေ့ထိ။ မိုးလင်း ရှစ်နာရီက ထွက်သွား ... ညနေ (သို့) ညမိုးကြီးတော်တော်ချုပ်မှ ပြန်လာ ...။

တစ်ခါတလေကျ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်နေကုန်နေလို့ မှ နှုတ်ဆက်စကား၊ အာလာပသလ္လာပ တစ်ခွန်းလောက်တောင်မှ မပြောဖြစ်ကြ။

သူအိမ်မှာ မရှိခင် အချိန်တွေမှာ ညီမဖြစ်သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်နေသလဲ ... လည်း ဘာမှ မသိချင်၊ မမေးမြန်း။ ညီမဖြစ်သူရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယအကြောင်း မပြောပါနဲ့ ။ သူကိုယ်တိုင် လက်ရှိနေထိုင်နေတဲ့ ဤအိမ်ကြီး ဘာဖြစ်နေသလဲ ... ဘာလိုအပ်နေသလဲလည်း ... ဘာမှ စိတ်မဝင်စား။ ယုတ်စွအဆုံး သူ မနက်တိုင်း အသားလေး ကောက်ယူသွားနေကျ ထမင်းဘူးကလေးသည် ပင်လျှင် ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာမှန်း သူ စဉ်းစားနေပုံမပေါ်ချေ ...။

သူ့အဝတ်တွေ မလျှော်ဘဲပုံထား၊ သူ့အခန်းကိုမရှင်းဘဲ တစ်ပတ်

လောက် ပေဖွထား ...။ ဘာမှ မပြော။ သူလည်း မလျှော်၊ မရှင်း။ တော်သလိုကြည့်နေနေလိမ့်မည်။ အိမ်စရိတ်ဆိုတာကိုလည်း “ပိုက်ဆံလိုပြီ” လို့ ပြောမှ ထုတ်ပေး။ တစ်ခါတလေကျ ရဲရဲကရွံ့ပြီး “တစ်လခလုံးပေး ... စိုက်ထား နေရတာ များ ပြီ” ဟု သူ လခထုတ်ရက်မှာ အကျပ်ကိုင်လျှင်လည်း အသာတကြည်ပဲ ထုတ်ပေးလိုက် လိမ့်မည်။ သို့သော် ... မတောင်းလျှင်မပေး။ “သူ အဆင်ပြေနေလို့ မတောင်းတာ နေလိမ့်မပေါ့” ဟု အေးဆေးနေပေလိမ့်မည်။

အိမ်ရှေ့က ခြံတံခါးကြီး တံခါးပတ္တာတစ်ဖက်ပြုတ်ပြီး ရွံ့စောင်းကျ၊ မြေကြီးနဲ့ ထောက်တိုက်နေတာကိုတောင်မှ မြင်ရက်နဲ့ ဖြတ်ကျော်ပြီး ... ဒီအတိုင်း ရုံးကိုထွက်သွားပါတယ်ဆို ...။ “နက်ဖြန်ကျ ရုံးမသွားနဲ့ ... ခွင့်ယူလိုက် ... အဲဒီတံခါးကြီးကိစ္စ ပြီးအောင်လုပ်ပေး ... နက်ဖြန် တစ်နေ့တည်းနဲ့ အပြီးနော် ...” ဟု ရာဇသံပစ်တော့လည်း အဟုတ်ပင်အမိန့် နာခံကာ သူ့ဘာသာ အလုပ်သမားတွေ စီစဉ်ခေါ်လာပြီး လုပ်ဆောင်နေသည် မှာ ... ညနေဘက် ရဲရဲ အလုပ်ကပြန်လာ တော့ တံခါးနှစ်ချပ်လုံး သေသပ်ကြော့မော့လို့ ... ။

ကဲ ...။ ဘယ်လို အစ်ကိုနည်း။

ဘယ်လိုအစ်ကိုလဲ ဆိုတော့ ... လူမှာ သွေးတိုးပြီးနှလုံးရောဂါပါ ရနိုင်လောက်တဲ့ အစ်ကိုမျိုးပေါ့ ...။ မိဘရှိစဉ်ကတည်းက ဒီလိုအချိုးမျိုးပဲ ဆိုပေမဲ့ ခုနေခါမှာ တော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားပေးလေ။ ခုများ တော့ ... တစ်ခါတလေ တစ်နေ့ကုန် စကားတောင် မပြောမိကြပါဘူးဆိုမှတော့ ... ဘယ်မှာ လဲ ... ရဲရဲ လိုလား တောင့်တနေမိတဲ့ ... မေတ္တာတွေ၊ အကြင်နာတွေ။ ဂရုတစိုက် အလိုက်သိမှုတွေ၊ တာဝန်ယူမှုတွေ။

ရဲရဲကပဲ လောဘတွေ ဇွတ်ကြီးနေမိတာလား ...။

ဒီလိုယောက်ျားမျိုးဟာ အိမ်ထောင်ပြု၊ မိန်းမယူဖို့ ဆိုတာကော ခေါင်းထဲရောက်မဲ့ လူမျိုးလား။ ရဲရဲကတော့ တခြား အထီးကျန်ညီမတွေလို အစ်ကိုဖြစ်သူကို စိတ်ကြီးပုပ်ပြီး လိုက်တိုထွာနေမှာ မဟုတ် ...။ ယူစမ်းပါစေ ...။ သူ့မိန်းမဖြစ်သူ ဘယ်နှရက်လောက် သည်းညည်း ခံနိုင်မလဲ သိချင်သည် ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကို လာမျှယူရတဲ့ ဘဝတူ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကိုတော့ သနားသား။ ဒါပေမဲ့ အဖော်ရှိလာမှ ကိုယ့်ခံစားချက် နည်းနည်းသက်သာမည်ဟု ထင်နေမိသည် ။

မပြောနိုင်ဘူးလေ ...။ ညီမနဲ့ ကျတော့ ဤသို့ဖြစ်သော်ငြား ... အချစ်နဲ့ မိန်းမနဲ့ ကျတော့ ... နောက်တစ်ဖုံပြောင်းပြီး လူကောင်းပကတိကြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်မှာ ပဲ ...။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ အဲဒီအစ်ကိုကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပိုးထိုးထိုး၊ လောက်တက်တက် တစ်ဦးတည်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ... ရဲရဲက ကိုယ်လွတ်ရန်း လွတ်လမ်းရှာပစ်လိုက်ချင်သည် ။ ရဲရဲရဲ့ လိုလားတောင့်တချက်တွေကို ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်မဲ့ ... ယောက်ျားပီသသူ တစ်ယောက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး လက်တွဲခွင့် ရနိုင်မယ်ဆိုရင်ဖြင့်ပေါ့နော် ...။

အစ်ကိုလိုပဲ နောက်တစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ... “ဆောရီး ...”။ မျှဝေနိုင်မဲ့သူ ဆိုရင်တော့ ... ရဲရဲဘက်က ဘာတွေဘယ်လောက်ပဲ စွန့်လွှတ်ရ လွှတ်ရ ...။ လိုက်လျောက လိုက်လျောရပါ ...။

မေတ္တာ၊ အကြင်နာ၊ ဂရုတစိုက် အလိုက်သိမှု၊ တာဝန်ယူမှု၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် တကယ့် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ...။

ကိုယ့်မှာ အဲဒီကံမျိုး တကယ်ပဲ ပါနိုင်မလား ...။

ချမ်းမြေ့ရည်

ရည့်ဘဝမှာ အမေ့ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်ရည်ကျနေတတ်သည့် အချိန်ကသာ ပိုများ နေ တတ်ကြောင်း ရည် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သတိထားမိခဲ့သည်။ အဖေရှိစဉ်ကတည်းကပင် ... အမေဟာ ဝမ်းနည်းလည်း ပို၊ ဝမ်းသာလည်း ပို၊ စိတ်လှုပ်ရှားလည်း မျက်ရည်ကျ ...။ ဘာမှ ဖြစ်မနေချိန်မျိုးမှာ တောင် တစ်ခါတလေကျ ... စကားတပြောပြောကပင် အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတတ်တာမို့ ... အဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ... အမေ မျက်ရည်မကျ ဖြစ်တဲ့ နေ့ဆိုတာ ရှိမှ ရှိပါ တော့လေစဟု တောင် ရည်က ထင်သည်။

အမေက ဒီလိုဆိုတော့ အမေ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး “ချမ်းမြေ့ရည်” ချောလည်း ထစ်ခနဲရှိ ... “လူကနောက် ... မျက်ရည်ကရှေ့ဆုံး” ဆိုတာမျိုး (မဖြစ်ချင်လည်း ဘဲ) ဖြစ်လာရတော့တာပေါ့ ...။ တချို့အခါတွေများ ဘာကိစ္စမှ အထွေအထူးလည်း မရှိပါဘဲနှင့် သားအမိနှစ်ယောက်သားစလုံး အားလပ်ချိန်၊ မျက်လုံးချင်း ကြာကြာဆိုင်လိုက်မိကြရင် ...

။

အို ... အဲဒီလိုကျ ... မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်တင်းတင်း ခပ်ကျပ်ကျပ် ဖက်ပစ်လိုက်ကြပြီး မျက်ရည်အပြိုင်ကျပစ်လိုက်ရတာလောက် ပေါ့ပါးတဲ့ အရသာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တော့မည်မထင် ...။ အဲဒီလို ဖက်ငိုဖြစ်လိုက်ကြရရင် ... ရည့်မှာ ရော အမေ့မှာ ပါ ... နောက်တစ်နေ့တွေအတွက် ခရီး

ဆက်ဖို့ အားအင်တွေပဲ ပြည့်လာကြသလိုလို ... နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဲဒီစိတ္တဇကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ပါသည် ...။

အဖေမရှိတော့ချိန်မှာ ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခများ ကတော့ များ လွန်းလို့ ... ဘာတွေမှန်းတောင် သေချာပြန်မပြောတတ်တော့ချေ။ အဓိကကတော့ ... စားစရာမရှိ၊ နေစရာ မရှိလောက်ထိ မဟုတ်ပေမဲ့ ရည်နှင့် အမေတို့ ဟာ ရုန်းကန်နိုင်လွန်းပါမှ လူတန်းစေ့နိုင်တဲ့ အနေ အထားမျိုး။ ဆွေးမျိုးကောင်းတွေ မရှိဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ ...။ ရှိပေမဲ့ ... စိတ်ဓာတ်အင်အား၊ လူအင်အားလောက်သာ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကူနိုင်ကြတာမျိုးတွေချည်းဆိုတော့ ...။ ရည်ကျောင်းမပြီးခင်၊ အလုပ်မရခင် ... အမေချည်းပဲ အလွန်ပင်ပန်း ...။ ခုကျတော့ နှစ်ယောက်မျှ ပင်ပန်း ...။

အမေကတော့ ဘဝပေး အခြေအနေနဲ့ မှ မလိုက်အောင် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် လှနိုင်လွန်းတဲ့ ရည်ကို ကြည့်ပြီး ... သူ့ သမီးလှလှကလေးကို သူလိုမပင်မပန်းဘဲ အဆင့်မြင့်မြင့် ဆက်လက်လုပ်နိုင်မဲ့ ဘဝမျိုးကို ရည်မှန်းမျှော်လင့်နေသူပေါ့နော် ...။ အမေ့သမီး ရည်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝထက် ... အမေ့ ဘဝကို ပိုပြီး ပြောင်းလဲလှပစေလိုသူ ...။

အမေ့မျက်ရည်တွေကို ခမ်းခြောက်စေချင်လှပြီလေ။ သူ့ဘာသာ ဝမ်းသာလို့ ကျချင်ရင်တော့ ရှိစေ ...။ ကျချင်သလောက်သာကျ ...။ ဝမ်းနည်းရလို့ ကျရတာမျိုးတော့ ထပ်မကျနေစေချင် တော့ပါ။ နှစ်ဦးသား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ငိုလိုက်ကြရရင် ... အားသစ်ပြန်လောင်းပြီး နေသာ ထိုင်သာ ရှိကြရတယ် ဆိုပေမဲ့ ... ဒါဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ဖြေသိမ့်နည်း တစ်ခုဆိုတာ ... ရည်က သိနေသားပဲဟာ ...။ သူများ တကာတွေမှာ ဒီလိုအားပြန်ဖြည့်နေဖို့ မှ မလိုတဲ့ ဘဝ။

ရည်တို့ လည်း အားကိုပြန်ဖြည့်မှ ပြန်ပြန်ပြည့်နေရတာထက် ... နဂိုတည်းကိုက မလျော့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ... ပိုအလိုရှိတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူး လား ...။

အမေ မျက်ရည်ကျစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုရင် ... ရည်က ထိဆုကြီး အလီလီ ပေါက်တာထက် တောင်မှ ဝမ်းသာချင်လည်း ဝမ်းသာမိမည် ...
။

ဒါတွေက တစ်ကဏ္ဍ ထားပါလေ ...။ ခုလောလောဆယ် အနေအထားမှာ တော့ ရည်ဟာ ... ရည်စားများ သူ၊ အညှာလွယ်သူ၊ “ရည်းစားတစ်ထောင်၊ လင်ကောင်တစ်ယောက်” ဆိုတာ ချမ်းမြရည်လို မိန်းကလေးမျိုးအတွက်ပဲ ... ရယ်လို့ သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ သူ။ (အဲဒီလို သတ်မှတ်ချက်တွေအတွက်လည်း မျက်ရည်က ကျရပေါင်း များ နေပြီဆိုတော့ ... ကုန်ခါတောင် နီးနေလှပြီ။)

ဖခင်အုပ်ထိန်းခြင်း ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမို့ ရည်က အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သတိပိုထားပြီး ဆင်ခြင်နေသူပါဆိုရင် ... ကြားရတဲ့ မြင်နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ရည့်ကို ပြက်ရယ်ပြုချင်ကြမလား မသိချေ။ ရည် ... သိတာကတော့ ... “ရည်းစားများ သူ” လို့ သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရတဲ့ ရည်ဟာ တကယ့်တကယ်တမ်းမှာ ... “ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်သာ ပန်လိုသူ” ဆိုတာပါပဲ ...။

အဲဒါကြောင့်လည်း ပဲ ... ချစ်သူရည်းစားရယ်လို့ ရှိလာလိုက် ...။ ရည့်ဘက်က စစ်မှန်သော မေတ္တာအပြည့် စုံပုံပြီး ချစ်ကြည့်လိုက်။ သို့သော် ... ခဏကြာရင် ... အကြောင်းက မလှလိုက်၊ ကွဲလိုက်၊ ပြတ်လိုက်
။ လမ်းခွဲခွဲရပြီးသော ချစ်သူများ အားလုံးနဲ့ ရည်တို့ ပြတ်တောက်ခွဲခွာကြရသည့် အကြောင်းရင်းတိုင်းမှာ ရည့်ဘက်က အပြ

စံတစ်စုံတစ်ရာနဲ့ စတင်ဖြတ်တောက်ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို တော့ ရည်က ကျမ်းကိုးပြီးလည်း ကျိန်ဝံ့သည်။

ရည်ကချည်း ကျန်ရစ်ရတာ ...။ ဒါကိုပင် ပတ်ဝန်းကျင်က မြေနိမ့် ရာလုံစိုက် ... “ကောင်မလေးက ရည်းစားများ တယ်၊ လူတကာ အသည်းလည်း လှည့်ပတ်ခဲ့တယ် ...” ဟု ပြောဆိုချင် နေကြတာ ဘာကြောင့်နည်း ...။

အမေကတော့ “ကံ” ကိုချည်းပုံပြီး ရိုးမယ်ဖွဲ့သည်။ (ပြီးကျတော့ ခု ထက်ထိတိုင် သူ့သမီးလေး အဆုံးစွန်အထိ မပျက်မစီး အကောင်းပက တိလေး ကျန်နေဆဲ ဖြစ်တာကိုကျတော့ ... အဲဒီ “ကံ” ကိုပဲ သူပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင် ... နှစ်လိုနေပြန်သေးသည်။) ရည်ကတော့ ... ဆက်တိုက် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာမှာ “အဖြေ” တစ်ခုခုတော့ လိုပြီဟု ထင်နေသ ည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ... ယောက်ျားဆိုတာတွေကို မယုံကြည်တော့ဘဲ ကို ယ်ချည်းသာ အေးအေးလေးနေပါတော့လား ... နောက်ထပ် အသစ်မရှာ ဘဲ လူအမြင်တင့်စေပါတော့လား ...” ဆိုရင်တော့ ရည်က ကောင်းမှန်း သိရက် ... ထိုအကြံပြုချက်ကို လက်သင့်မခံနိုင်ပေ ...။

အမေ့မျက်ရည်တွေ ခမ်းသွားဖို့ “လူ” လိုသည် လေ။ ရည့်ဘဝမှာ အားကိုးအားထားနဲ့ ရှေ့ကမားမားကြီး ရပ်နေပေးဖို့ လူလိုသည်။ ဒီလိုမှ “ကောင်းနိုးနိုး” နဲ့ မရှာဖွေရင် ... ဘယ်သိကြားမင်းက ... လူကောင်းကြီးတစ်ယောက် ရည့် ရှေ့သို့ “ဘွား” ခနဲ လာချပေးမလဲ ...။ ဒီတော့ ... အဲဒီ ကိစ္စအတွက် မျက်ရည်ကကျနေရဆဲ ဖြစ်တာလည်း ကိစ္စမရှိ ...။ နောက်ထပ် (ကံက မလှသေးရင်) အကြိမ်အရေအတွက် နည်း နည်းပါးပါး ထပ်ကျရလည်း ... ရပါတယ် ... ကိစ္စ မရှိလှသေး ...။

စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ရင်တောင် “အရင်းအနှီး” ဆိုတာက လိုကိုလို
အပ်နေသေးတာပဲ ...။ မျက်ရည်တွေ ခမ်းစေရအောင် မျက်ရည်တွေ ကျ
နေရဦးမှာ ကို ရည်က တွေးပူနေလို့ ... ရှောင်ချင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ
... နော် ... ။

*

ဇီဝဝါ

ဒက်ဒီက ဇီကို “လေဒီပါလေရာစိန်” ဟု ချစ်စနိုး နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်တတ်တဲ့ အချိန်မှာ ဇီရဲ့ အဲဒီအကျင့်ဆိုးကလေးတစ်ခုကို မာမိက တော့ ဘယ်လိုမှ ဘဝင်မကျ။ ချစ်စနိုးမဖြစ်တဲ့ အပြင် ... ရိုက်ချင်နှက်ချင်စိတ်တွေတောင် ပေါ်နေတတ်လေ့ရှိတာ ဇီ အသိဆုံးပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

ဇီကလည်း ဇီ ...။ “လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်ဝင်မပါလည်း သူတို့ ဘာသာသူတို့ ပြေပြေ လည်လည် အေးဆေးပြီးဆုံးသွားမဲ့ ကိစ္စတွေ တစ်ပုံကြီးပဲဆိုတာ သဘောပေါက် လက်ခံထားရမယ် သမီး” လို့ မာမိက ဘယ်လောက်ပဲ ဆုံးမ ဆုံးမ ...။ “ဝင်ပါလိုက်ရင် အဲဒီပြီးဆုံးသွားတဲ့ အပြီးသတ် လေးက ပိုလှချင်လှနေမှာ ပေါ့ ...” ရယ်လို့ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တကြီးနဲ့ မရိုးမရွစိတ်တွေက တားမရ၊ ဆီးမရ ...။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျ ဇီ ဝင်ပါလိုက်လို့ ... အေးဆေးပြီးရမဲ့ဟာ တွေ ပုံကြီးချဲ့ ရှုပ်ထွေး ကုန်ကြတာလည်း မရှိမဟုတ် ဆိုတာတော့ ဇီက ဝန်ခံပါသည် လေ ...။ ဥပမာ ... သူများ တကာ သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေ အချင်းချင်း မပြေလည်ကြတာကို ပြေလည်အောင် ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးကြည့်ကာမှ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဖြန်းဖြန်းကွဲ၊ ပြတ်တောက်သွားကြတာမျိုး ...။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရင် ... သူတို့ ဟာ သူတို့ ချိန်းတွေ့ ခိုးတွေ့ကြတာမျိုးလောက်သာဖြစ်မဲ့ ... အိမ်က ကောင်မလေးနဲ့ လမ်းထဲကကောင်လေးတို့ ရဲ့ ကိစ္စဟာ ... ဇီ ဝင်ပါလိုက်ကာမှ ... ခိုးရာလို

က်သွားတဲ့ အထိ ကြီးကျယ်သွားတာမျိုး ...။

ဒါပေမဲ့လည်း များ သောအားဖြင့်တွေမှာ တော့ ... တကယ် အကူအညီ လိုနေတဲ့ သူတွေ ပြေလည်သွားကြတာကို မြင်ရတော့လည်း ဒက်ဒီရဲ့ ချစ်စနိုး ... လေဒီပါလေရာစိန်ကလေးဟာ ဘယ်လောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာရတယ် ထင်သလဲ ...။ သူ မကျေနပ်လှတဲ့ ဟာကို လစ်ရင်လစ်သလို ကျူးလွန်နေတတ်လေ့ရှိတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို မာမိက ... ကြည့်မရဖန် များ လာတော့ (ပြောဆိုဆုံးမလို့ ကလည်း သိပ်မအောင်မြင်လေတော့ ...) ဇွီမို့ဆိုရင် မာမိက သတင်းအမှောင်ချ ထားတတ်တာမျိုး တွေ ရှိလာသည် ။

အဲလို ဆိုရင်တော့ ဇီက သိပ်မုန်း။ မာမို့ကိုတော့ မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ရပ်၊ လုပ်ရပ်ကိုပါ ...။ ဥပမာဆို ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ ...၊ အမျိုးအဆွေ အသိအကျွမ်းတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်များ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ပြီလားဆိုရင် ... “ဇီ မသိစေနဲ့ ဟေ့” ဆိုတာမျိုး။ ဇီ သိလို့ ကတော့ ... ဒက်ဒီရဲ့ ခင်မင်ရာ ခင်မင်ကြောင်း သမားတော်ကြီးပေါင်းစုံဟာ ဇီလက်ချက်နဲ့ ဖုန်းတဂွမ်ဂွမ်ဖြေရလို့ နားညည်းပေရော့ ...။

ဇီဒက်ဒီကတော့ “မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီး” လေ။ ကုသရေးသမားတော်၊ ခွဲစိတ်၊ ကလေး၊ အမျိုးသမီး အထူးကု မှန်သမျှတို့ ဟာ ဒက်ဒီအသိချည်း။ ဇီဒုက္ခကို လှိမ့်နေအောင် ခံရသူချည်း ...။ ဇီက ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ တင် ရောဂါအခြေအနေတွေ ပြောပြီး Online doctor စနစ်နဲ့ ကြားပွဲစား ဝင်လုပ် တော့တာကိုး။ ဆရာကြီးတွေတင် ဒုက္ခရောက်ပလားဆို ... လူနာရှင်နဲ့ လူနာတွေလည်း သိပ်တော့ မသက်သာလှပါ ...။ သူတို့ က သူတို့ ဘာသာသူတို့ ဒီအထူးကုနဲ့ ရည်မှန်းထားပေမဲ့ ... ဇီက ဝင်ဆုံးဖြတ်၊ ဘွတ်ကင်ယူပေး၊ မိတ်ဆက်ပေး၊ နောက်ဆုံး ကားနဲ့ ပါ လိုက်ပို့ ... လုပ်

တတ်လွန်းလို့ ရည်ရွယ်ထားသူနဲ့ လုံးလုံးမတွေ့လိုက်ရပဲ ဟိုအထူးကုနဲ့ ပဲ ပြီးလိုက်ရတာ အခါခါ။

အဲဒီတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်များ နာမကျန်းလို့ ကတော့ ...။ “ဇီမ သိစေနဲ့ ဟေ့ ...” ပင်။ နို့မို့ဆို မာမို့ခမျာ နှစ်ဖက်မျက်နှာပူရသတဲ့ ။ ဇီမ တော့ လူသဘောကို သိပ်နားမလည်နိုင်ပါ။ တကယ်ဆိုရင် လူမမာတစ်ယောက် အဆင်ပြေပြေနဲ့ ရောဂါပျောက်ဖို့ ကသာ အဓိက မဟုတ်ဘူးလား ...။

မာမိကတော့ဖြင့် ဘာထူးခြားပလဲ ...။ ထူးခြားရင် အမှောင်ချ ...။ နို့မို့ဆို လေဒီပါလေရာစိန် က ဝင်ပါနေဦးမည်။ အဲဒီလောက် ပါလေရာနိုင်လွန်းတော့ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကာလုန္ဒြေဆိုတာကြီးကို တောင် နည်းနည်းလောက် ထိပါးစပြုချင်နေပြီ ... မာမိက မြင်သတဲ့ ... ။ ဘာဆိုင်လို့ လဲနော် ...။ အပြီးသတ်ကျတော့ ဇီမ “ဘာတွေဝင်ပါကူညီရပါမလဲ” လို့ အရာရာကို အကဲခတ်နေတော့ချိန်မှာ သူ့အရင်သိထားတဲ့ သတင်းမှန်သမျှကို ဦးစွာ အမှောင်ချထားတတ်တဲ့ မာမိက ... “ဇီတစ်ယောက်တော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေဝင်ပါနေဦးမှာ လဲ” လို့ ဇီကိုပဲ အစဉ်တစိုက် အကဲခတ်လို့ နေတော့သတဲ့ လေ ...။

ဒက်ဒီကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလည်း ဖြစ်။ အလုပ်များ လှတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သားသမီးနဲ့ အနီးကပ်နေချိန်လည်း နည်းလှလေရော ... ဆုံလိုက်တာနဲ့ ချစ်စနိုးနဲ့ အလိုလိုက်ပစ်ဖို့ တစ်ခုတည်း ခေါင်းထဲရှိတော့တာပါ။ အဲဒါကိုပဲ မာမိက ... “ဒက်ဒီဖျက်လို့ ... အဲဒီ ပါလေရာမက ပျက်စီးနေတာ ...” တဲ့ ...။

စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး ... အဘက်ဘက်က ဘာမှ ပူပန်စရာမရှိတဲ့ ဇီဝါ တစ်ယောက်ဟာ ... ပြည့်စုံအောင်မြင်တဲ့ မိဘနှစ်ဦးရဲ့

ချစ်သမီးလေးအဖြစ် ငြိမ်းငြိမ်းကလေး နေ၊နေနိုင်ပါရက် ... သူများ အပူ
တွေ ကိုယ့်အပူလုပ်ပြီး ... တစ်ခါတလေကျ အိပ်မပျော် စားမဝင် ဆိုတာ
လောက်ကြီးအထိ ဆိုတော့လည်း မာမို့မှာ ဘယ်လိုလုပ် လက်ပိုက်ကြည့်
နေနိုင်တော့မလဲလေ ...။

ပြောရမယ်ဆို ဇီကလည်း ဇွဲကခပ်ကြီးကြီးရယ် ...။ ကိုယ်စိတ်ပါပြီ
ဆိုရင် မအောင်မြင်မချင်း မအိပ်မနေ စူးစူးစိုက်စိုက် ဇွဲခပ်တတ်တာက
ငယ်ကျင့်ပဲမို့ ...။ ခုလိုကျောင်းပြီး၊ အလုပ်မဝင်သေး၊ အားလပ်ဆိုတဲ့ အ
ချိန်မှာ တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ ...။ ဇီမှာ “သူများ အရေး ...၊ ကိုယ့်
အရေး” ဆိုတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလောက်သာ ဇွဲခပ်စရာ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်
နေတော့တာ ...။

“နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့မယ်နော် ...”။ “သူများ ဓားခုတ်ရာမှ လက်
ဝင်မလျှိုချင်နဲ့ နော် ...”။ “ကျော်တော့ လှေသူကြီး ညားတော့ လှေထိုး
သား ဆိုသလို ဖြစ်နေမယ်နော် ...”။ “လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချေးသင့်မယ်
နော် ...” စသဖြင့် ... မာမိရဲ့ စကားပုံတွေကလည်း ဇီအပေါ်မှာ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ... ကုန်ကိုမကုန်နိုင်တော့ပေ ...။ မာမို့အလိုအရဆိုရင်
... ဇီဟာ လူတစ်ယောက် တည်းနဲ့ စကားပုံ (၁၀၀၀) စာအုပ်ထုတ်လို့ ရ
နိုင်လောက်သည့်သူမျိုးပဲ ဖြစ်နေသည် ။

“သမီးရဲ့ အကျင့်ဟာ တစ်နေ့မှာ သမီးကို ဒုက္ခကောင်းကောင်း ကြီး
ပြန်ပေးနေလိမ့်မယ် ... ဇီ ...”

နိမိတ်ဖတ်သလို ပြောမိပြီးလျှင်တော့ မာမိက သူ့ဘာသာပင် “ဖတ်
... ဖတ် ... လွဲပါစေ ... ဖယ်ပါစေ” နှင့် ... တစ်ယောက်တည်း အလုပ်
ဆက်ရှုပ်နေပေတော့သည် ။

အခန်း (၁)

“ရည်တို့ အိမ်ကို သွားကြရအောင်ဟာ ... အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်တော့တဲ့ အထိ ဖြစ်နေပြီတဲ့ ... အလုပ်တောင် မသွားဘူးလို့ ငါ သတင်း ကြားတယ် ...”

ဇီက ကိုယ့်စကားကိုတော့ဖြင့် ဂရုမစိုက်ဘဲ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော် အိုးတစ်အိုးကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး အရေးသယ်နေသည့် ရဲရဲကို ... “ဟေ့ ...” ဟု နောက်ဘက်ကနေ ခါးကို လက်ညှိုးနှင့် လှမ်းထိုး လိုက်သည်။ ။ ရဲရဲက လက်ထဲက သံယောက်မနှင့် ဇီကိုနောက်ပြန်အနေအထားနှင့်ပင် “ဖတ်” ခနဲ ပြန်ရိုက် လိုက်လေသည်။ ။ သို့သော် မထိပါ ...။ မျှော်လင့်ပြီးဖြစ်သည့် ဇီက ... ကလိထိုးထိုးပြီးပြီးချင်း မှာ နောက်ဘက်သို့ခုန်ပြီး ပြန်ရှောင်ပြီး ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ ဒေါ်ရဲရဲရဲ ...”

“နေစမ်းပါဟာ”

“နင့်ချဉ်ပေါင်ကြော်က ဘာအရေးကြီးသလဲ ...”

“အင်မတိ အင်မတန်ကို အရေးကြီးတယ် ...”

“ဟိုမှာ ... ရည်က ...”

“ပစ်ထားလိုက် ...”

“ဟယ် ... ဘယ့်နှယ့် ပြောလိုက်တာလဲ ...”

“အဲဒီတစ်ယောက်က အဲဒီလို ဖြစ်နေကျပဲဟာ ... ဘာဆန်းသလဲ ... ဝင်ခံစားပူပင်မနေနဲ့ ... နင်ဝင်ပါပါ မပါပါ ... တစ်လလောက်ကြာရင် ... အလွန်ဆုံးမှ တစ်လခွဲလောက်ကြာရင် သူ့ဘာသာပြန်ပြီး နာလန်ထ လာလိမ့်မယ် ...”

“နင့် ချဉ်ပေါင်ကြော်ကရော ... ဘာဆန်းနေလို့ လဲ ... ဟယ် ... ဆန်းတယ် ... ဆန်းတယ် ...”

ရဲရဲက ရုတ်တရက် ထအော်သော ဇီဇေ့ကို သမင်လည်ပြန်ပြည့်လိုက်သည်။ ။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တင်ထားသည့် ရဲရဲကိုလည်း ဇီက မသင်္ကာသလို ပြန်ကြည့်နေကာ ...

“အတော်ထူးဆန်းတယ် ... နင်က ချဉ်ပေါင်ကြော်ဆိုရင် ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက် ကြိုက်တတ်လို့ လဲ ... စားရင်တောင် မျှစ်အနီလေးနဲ့ ရော်ကြော်မှ မျှစ်ပဲပိုပြီး ရွေးစားတတ်သေးတာ မဟုတ်လား ... ခုကြည့်စမ်း ... ပြီးခဲ့တဲ့ စနေက နင့်အိမ် ငါလာတယ် ... နင် ချဉ်ပေါင်ကြော်နေတယ် ... ခုလည်း ချဉ်ပေါင်ကြော် ... ဒီအပတ်ထဲမှာ ကြားထဲရက် တစ်ရက်ရက်လည်း ငါတစ်ခေါက် ရောက်သေးတယ်လေ ... ဘယ်နေ့ကလဲတော့ မေ့သွားပြီ ... ဒါပေမဲ့ မမေ့တာကတော့ ... နင် အဲဒီနေ့ကလည်း ချဉ်ပေါင်ကြော်နေတယ်လေ ...”

ရဲရဲက ဝမ်းသာအားရကြီး ထရယ်လိုက်သဖြင့် ဇီက “အကြံအစည်တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ် ...” ဟု ခေါက်ဆွဲကြော်ငြာစတိုင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဟား ဟား ဟား ... နေ့တိုင်း လာကြည့်ရောပေါ့ မိဇီရယ် ... နင့်မျက်လုံးကြီးတွေ ဒီထက်ပြူးပြီး ထွက်လာအောင်လေ ... နင်က ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့ကမှ စသိတာ ... အဲဒီမတိုင်ခင် နှစ်ရက်ကတည်းက

ချဉ်ပေါင်ကြော်နေတာ ... ဒီအပတ်ထဲက နင်မလာတဲ့ ရက်တွေမှာ
လည်း ချဉ်ပေါင်ကြော် ...”

“ဟယ် ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

ရဲရဲက ပြန်မဖြေခင်မှာ ပင် ဇီက သဘောအရင်ပေါက်သွားရကာ ...

“ကြည့်စမ်း ... နင် အတော်စိတ်ပုပ်တဲ့ မိန်းမပါလား ရဲရဲရယ် ... ငါ
အစ်ကိုကြီးကို နင် နှိပ်စက်နေတာ ကြည့်စမ်း ... ကိုစိုးမိုးတော့ သွားတွေ
လည်း ကြိမ်းဖန်ပြီး ကြွေတောင်ကျကုန်ပြီလား မသိပါဘူးဟယ် ...”

“ဟာဟ ... ငါ့အစ်ကိုကြီးတဲ့ ... ဘယ်တုန်းကများ လဲ ...”

“နင့်အစ်ကိုဟာ ... ငါ့အစ်ကိုပဲပေါ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ ရဲရဲရယ် ...”

“သူတောင် မမှီ တ်မသုန် ... မတုန်မလှုပ် ဆက်တိုက်စားနေနိုင်သေး
တာတ ... နင်က ဘာမှ ဝင်ဖြစ်မနေနဲ့ ... ဒီလောက် လုပ်နေတာတောင်
ဘာတစ်ခုမှ လဲ မပြော၊ မဝေဖန်၊ ခံနိုင်ရည်ရော ... နေနိုင်တာရော ... စုံ
နေတာပါပဲ ... မစားတာလည်း မဟုတ်ဘူး နော် ... ပြန်လာလို့ ထမင်း
ဘူး ဆေးရင် ပြောင်နေတာပဲ တွေ့တယ် ... ကျောက်ရုပ်တောင် သူ
လောက်ဆိုးရဲ့ လား မသိဘူး ...”

“သူက ဆိုးတာလား ... နင်က လိုက်ဆိုးနေတာလား ...”

ရဲရဲက ဇီဇေ့ကို အဖြေမပေးဘဲ ... ချဉ်ပေါင်ရွက်မွှေကြော်အိုးထဲသို့
... ရှောက်သီးတစ်စိတ်ကို စိစိပါအောင်ညှစ်ပြီး ဆမ်းချလိုက်သည် ။ လ
က်ထဲက ယောက်မနှင့်လည်း အဆက်မပြတ်မွှေ ...။

“လွန်ပြီဟာ ရဲရဲ ...”

“အမယ်လေး ... ရှောက်သီးဆမ်းတာပဲ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ ... အေး

ဆေးပဲ”

“နင်တို့ အိမ်မှာ အိမ်သာကော လောက်သေးရဲ့ လား ...”

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲဟာ ... အိမ်မှာ အိမ်သာက နှစ်လုံးတောင်ရှိတာ ... ဘယ်အလုံး ပြေးပါပါပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ... သူ့နာမည်ကို ... စိုးမိုးကနေ ဝင်းခိုင်လို့ ပြောင်းရင်တောင် ပြောင်းရမယ် ... လှုပ်ရှား ဗျာများနေတာ တစ်ခါမှ မတွေ့မိသေးဘူး”

“ကြည့်စမ်း ... နင့်ကျတော့ မစားဘူး ...”

“ဘာလို့ စားရမှာ လဲ ... အရူးလား ...”

ဇီ လိုက်ပြီး အကဲခတ်နေတာကို သိသဖြင့် ရဲရဲက ဂက်စ်မီးဖိုကို ခလုတ်ပိတ်ပြီး ... ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်က ချလိုက်ပြီးတာနဲ့ ... လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် မီးဖိုချောင်ကို ပတ်လျှောက်နေတော့ကာ မလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ လိုက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ။ ဇီကတော့ နှုတ်ခမ်းလေး စုချွန်ပြီး ထော်ထွက်နေသည့် ရဲရဲရဲ့ ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ... စိတ်မသက်မသာတွေ ပိုပိုဖြစ်လာသည်။ ။ ရဲရဲရဲ့ စိတ်ဓာတ် တွေဟာ တစ်မျိုးပဲ ...။

“နင်ဟာလေ ... တော်တော်ကို တစ်မျိုးကြီးပဲ မိဇီရယ် ...”

“အောင်မာ ... အဲဒါ ငါက နင့်ကို တွေးနေတာ ... ဒေါ်ရဲရဲရဲ့ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ... နင့်အမေ အမြဲပြောနေကျအတိုင်းပဲလေ ... ငါ့ချဉ်ပေါင်ကြော်ကိုလည်း နင့်ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက် ... ချမ်းမြရည်ကိုလည်း ပစ်ထားလိုက် ... ဒါပဲပေါ့ ...”

“မရလို့ ပေါ့ဟ ... ဒီမှာ ငါ ဒီလိုစဉ်းစားထားတယ်ဟာ ... ရဲရဲ ...”

“နားမထောင်လို့ မရဘူးလား ...”

“မရဘူး ... အလုပ်မရှိတော့ဘဲ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လည်း လုပ်မနေနဲ့ ... ဒီစားပွဲမှာ လာဝင်ထိုင် ... ငါပြောတာကိုနားထောင် ...”

“အင်း ... ကိုယ့်အိမ် ... ကိုယ့်ရာ ... ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲမှာ သူများက လာဝင်ပြီး အမိန့်တွေ ပေးနေတာကို ဝဋ်ရှိပေတော့ခံနေရပေဦးမယ် ... ဪ ... ဘဝ ... ဘဝ ...”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲရဲက ဇီရူးကနေရာလွတ်မှာ ခုံတစ်လုံးဆွဲပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ ရဲရဲ၊ ရည်နဲ့ ဇီတို့ ဟာ ... ဟိုး ခပ်ငယ်ငယ် အရွယ်တွေထဲက အတူလက်တွဲကြီးပြင်းလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ ...။

မေတ္တာတရားနဲ့ ဂရုစိုက်မှုတို့ ငတ်မွတ်တောင့်တနေတတ်တဲ့ ရဲရဲမှာ ... အရေးရှိ ပိုင်းငိုပေးမဲ့ ရည်နဲ့ ... အရာရာကို ပါလေရာ အတင်းဝင်စွက်တတ်တဲ့ ဇီတို့ ရှိနေပေသေးလို့ သာ လူ့ဘဝကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုမဆို နေပျော်နေရတော့တာလေ ...။

“ဒီမှာ ရဲရဲရဲ့ ... ရည်ရဲ့ အခုနောက်ဆုံးလူကြီး ကိုမြတ်အောင်ဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ လူကြီးလဲ ... နင်တို့ ငါတို့ လည်း အသိပဲ ... ငါ့မှာတော့ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီမိန်းကလေး ကံကောင်းပါပြီပဲ ယုံကြည်ထားတာ ... အကျင့်စရိတ္တရော၊ စိတ်ဓာတ်ရော၊ ယောက်ျားပီသမှုရော ... ငွေကြေးအလုပ်အကိုင်၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရော ဘာမှ ပြောစရာမရှိတဲ့ လူမျိုးလေ ...”

“ငါတောင် လိုချင် လာပြီ”

“ကျေးဇူးပြု၍ မပြောင်စမ်းနဲ့ ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ကိုမြတ်အောင်လည်း ပဲ ... မခံဘူး ... မမြဲဘူး ... အပြီးသတ်ကျတော့ပြတ်တာပဲ ... ဒါ ရည်အမေပြောနေတဲ့ ‘ကံ’ လည်း မဟုတ်ဘူး ... အဓိကကတော့ အဲဒီလို လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဟာ အဘက်ဘက်က ကောင်းမွန်ပြည့်စုံ

တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ လိုချင်တတ်တာ ...”

“ဒါဆို ဘာလို့ အစောတည်းက ရည့်ကို လာကြိုက်သလဲ”

“ မဟုတ်ဘူး လေ ... ငါဆိုလိုတာက ကိုမြတ်အောင်လို လူမျိုးဟာ တခြားဘာကိုမှ ဂရုစိုက် နေတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... သူသာ လျှင် ပထမတစ်ဦးတည်းသောမူပိုင်ရှင် ဆိုတာမျိုးကို တန်ဖိုးထားတာ ... ဖြစ်ချင်တာ ... အရင်က မသိခဲ့လို့ ... ခုတော့ တွဲလာတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောနဲ့ ... ဒါတွေက ခုမှ ပေါ်လာတာပဲ ... ဒါပဲ ... ပြတ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ... အရင်လူတွေလိုပဲ ...”

“စမကြိုက်ကြခင်ကတည်းက ပြောထားရမှာ ပေါ့ ...”

“ဟာ ... နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ... ကိုယ့်လာကြိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှင့်မတိုင် ခင်က ဒီပြင် ခုနှစ်ယောက်လောက် ရှိခဲ့တယ်နော် ... လို့ ဆီးပြောရမှာ ကြီးက ... ဟာ ... မနိပ်ပါဘူး”

“ဘယ်ဟာကရော နိပ်လို့ လဲ ... ခုကော နိပ်သလား ... ဒါကြောင့်ပဲ ပြတ်ပြတ် နေရတယ်ဆိုရင် ... ဒီတစ်ခါကတော့ ထားလိုက်တော့ ... နောက်တစ်ခါလည်း တွေ့ဦးမှာ ပဲ ... သေချာတယ် ... ငိုချတော့မလို မျက်လုံးကြီးနဲ့ ဒီလောက်လှနေတဲ့ မိန်းမ ... ထပ်မတွေ့တော့ မရှိနိုင်ဘူး ... တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ... အစောတည်းကပြော ...”

“ဟာ ...”

“ဘာလို့ ဖုံးကွယ်ထားရမှာ လဲ”

“ဖုံးကွယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး လေ ... ဒါပေမဲ့ ...”

“ဖြစ်နေပြီပဲ ... အရှိအရှိအတိုင်းပေါ့ ... မပြောချင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မကြိုက်နဲ့ တော့ ... ဒါလည်း ရတာပဲ ...”

“ဟာ ... နင်က သိပ်လွယ်တယ် ... သူ့အခြေအနေလည်း သိသားနဲ့ ...”

“ဘာအခြေအနေလဲ ...”

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ ...”

“ကျွတ် ... သွားစမ်းပါ ... အဲဒီ ခံယူချက်ကြီးကိုက အောက်တာ ...”

“နင်ကော ဘာထူးလို့ လဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ... အဲဒီ မိရဲရဲက သူ့နံဘေးမှာ ခုထိရှိဆဲ သံယောက်မနှင့် တကယ်ထချချင် ချနေဦးမည့်သူမို့ ဇီက စကားလုံးတို့ ကို ပြန်ပြီးပဲ မျိုချ လိုက်ပါသည်။ ။ ဒီသူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်တို့ နှင့် ပေါင်းရတာ ဇီဝေဝါအဖို့ စကားအပြောအဆိုကတော့ တကယ် ဆင်ခြင်ရလွန်းပါသည်။ တစ်ခုခုဆိုလျှင် ... ငိုမဲ့သူနဲ့၊ နာမဲ့သူနဲ့ ... ။ ကိုယ်က သုံးယောက်ထဲမှာ အပြည့်စုံဆုံး၊ အဆင်အပြေဆုံးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့လည်း ပဲ ဆင်ကို ဆင်ခြင်ရမှာ သဘာဝပေါ့။ သူများ တကာရဲ့ အရေးကိစ္စတွေမှာ အတင်းကြီး ဝင်၊ဝင်စွက် တတ်လေ့ရှိတဲ့ ဇီဝေဝါဟာ နေရာတကာတိုင်းမှာ လူမှုရေးမသိတတ်သူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါချေ ...။

“ထားပါ ရဲရဲရယ် ... ငါဆိုလိုတာက ... တစ်ယောက်ယောက်လည်း ရှိမှ ဖြစ်မယ် ... နင်ပြောသလို အရှင်းဆုံး ဆီးပြောလိုက်ပြန်ရင်လည်း ဘယ်သူမှ တောင် အနားကပ်လာကြတော့မှာ မဟုတ် ... မပြောခဲ့ပြန်ရင်လည်း အပြီးသတ်နိဂုံးက ဤပုံပဲ ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတော့ ... လုံးလည် ချာလည်ကတော့ လိုက်နေပြီ ...”

“နင်သာ ယောက်ျားလေးဆိုလည်း အကောင်းသား ... နင်ပဲယူလိုက်ရုံပဲ ...”

“အဲဒါကို ပြောတာပေါ့ ... အဲဒီလိုမျိုး စေတနာ ငါ့မှာ တကယ်ရှိတယ်”

သူ့ကျတော့ စေတနာမရှိတဲ့ မိန်းမလိုလိုမို့ ရဲရဲက ဇီဝေါစကားကို နှုတ်ခမ်းရွဲ့ပြီးပြီး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ။

“ကိုမြတ်အောင်နဲ့ မတိုင်ခင် တစ်ယောက်တုန်းကလည်း ငါ့ကြောင့် ပြတ်သွားရသလို ဖြစ်နေတာလေ ...”

“မဆိုင်တာ ... နင်ဝင်ညှိညှိ မညှိညှိ ... ဟိုတစ်ယောက်က ဘက်(ခ) ဂီယာကို ထိုးကိုထိုးနေပြီဥစ္စာ ... နင့်အပြစ်လို့ ထင်မနေနဲ့ ...”

“ငါကတော့ Guilty (အပြစ်မကင်းသလို) ဖြစ်မိတယ် ရဲရဲရဲ့ ... အဲဒါလေ ... ငါ စဉ်းစား ထားတာလေးက ... လူတစ်ယောက်လည်း လိုတယ် ... ဆီးဝန်ခံလို့ လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ... နဂိုတည်းက အကြောင်းတွေ ကြိုသိပြီး ... နားလည်မှု ကရုဏာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ခဲ့သူမျိုး ...”

“ဤကမ္ဘာပေါ်မှာ မွေးပြီလား ...”

“မွေးပြီ ... ငါတော့ ရည့်ကို သူနဲ့ ပဲ မြင်တယ် ... သူနဲ့ မှ ပဲ ဖြစ်မယ်ဟာ ... အချင်းချင်းတွေ အားလုံး အစဉ်းသိဆိုတော့ ... နောက်မှ ရက်ရက်စက်စက် ပက်ပက်စက်စက် ထလုပ်ခဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ... အားလုံး အဆင်ပြေမယ် ... ရည်လည်း အခြေတကျဖြစ်၊ သူ့အမေကြီးလည်း စိတ်ချမ်းသာ ... ငါတို့ လည်း ဝိုင်းပျော်ကြရ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... အိုကေပဲ ... တစ်ခုပဲရှိတာ ... နည်းနည်းလေးတော့ ... ဘေးကပါရမယ် ... ဝိုင်းလှော်လိုက်မှ ဖြစ်သွားနိုင်မှာ မျိုး ...”

ရဲရဲက ... ဇီဝေါရဲ့ မျက်လုံးထဲသို့ စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။
ဘာပြောမလို့ လဲ ... ဘယ်သူ့နာမည်ကို သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာဦးမလို့

လဲ ...။

“ ‘ထူး’ လေဟာ ... ကဲ ... ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်များ ရှိသေးလား ... ”

ဇီက ဝရန်းသုန်းကားကြီး ပြောချလိုက်အပြီးမှာ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကျေနပ် အားရနေကာ ... လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်တိုက်ရင်း ... စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာတွေကို ဖျောက်သည် ။ မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံးလည်း ကျေနပ်တက်ကြွမှုနှင့် နီရဲပြီး ဝင်းပနေလေသည် ။

ဇီနှင့်ပြောင်းပြန် ...။ မည်းမှောင်ညိုပုပ်ပြီး ခက်ထန်သွားသူကတော့ ရဲရဲပင် ဖြစ်ပါတော့ သည် ။ ရဲရဲမှာ အဲဒီပါလေရာမ ဇီဇဝါကို ခုချက်ချင်းပဲ လည်ပင်းထည့်စပ်လိုက်ချင်စိတ်ကြီးနှင့် ကိုယ်လည်း သူ့လိုပဲ စိတ်ဂနာမငြိမ်နိုင်စွာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို လိုက်ပွတ်နေမိသည် ။

သွားသေလိုက်ပါလား။ ချေးတွင်းထဲကို ပြုတ်ကျပြီးမှ နှာခေါင်းထပ်နှစ်ပြီး သေပစ် လိုက်ပါလား ... ဘွားပါကြီးရဲ့ ။ မုန်းလိုက်တာ ...။ မုန်းလိုက်တာ ...။

“ဟင် ... ဘယ်နှယ်လဲ ...”

“ထူးက နင် စီမံတိုင်းရရအောင် ... လိုက်နာရအောင် နင့်သားလား ... နင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ... ရည်ကကော ... နင်ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်သင့်ခံပါမယ်လို့ နင့်ကို ပြောထားလို့ လား ...”

“သူကောင်းဖို့ ... တစ်သက်တာ လုံခြုံအခြေကျဖို့ ငါက စီမံတာပဲ ... သူ နားလည်ပြီး ... ကိုယ် ကောင်းဖို့ တော့ ကိုယ်အသိဉာဏ် ရှိရမှာ ပေါ့ ... သူအသိဉာဏ် မရှိရင် လည်း သူ့အမေကို မရ,ရအောင် ငါပြောမယ် ... ရည်က သူ့အမေကြီး တစ်ခွန်းပါဟာ ... ထူးကလည်း ငါ့သားတော့ မ

ဟုတ်ဘူး လေ ... ဒါပေမဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ တော့ ပြောလို့ ရမလား မသိဘူး ...”

“ဘာကိစ္စလဲ ...”

ရဲရဲက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ဟန်အမူအရာက အမြဲတစေ ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် နိုင်သလောက် ... စကားကောင်းစကားချို့လည်း ဘယ်တော့မှ ပြောလေ့မရှိတဲ့ ရဲရဲရဲ့ ဒီတစ်ခါ ဟန်ပျက်မှုကို မီးဝါကတော့ ချက်ချင်းရိပ်မိနိုင်သည့်ပုံ မရပါ ...။ ထထွက်သွားဖို့ ပြင်နေတာကိုပင် လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“ထူးနဲ့ ငါ့ကို လူကြီးတွေက သဘောတူထားကြတာဟာ ... နင်တို့ ကိုတောင် ငါ ပြောပြ မထားဘူးနော် ... အရေးကိုမပါလို့ ပြောပြမနေတော့တာဟာ လူကြီး၊ လူကြီးတွေက သပ်သပ် ...၊ ကလေးတွေရဲ့ ခင်မင်မှုက သပ်သပ်ပါဆိုတာ ... လာရောလို့ တော့ ဘယ်ရပုံမလဲ ... ထူးကလည်း ရည့်အပေါ်မှာ ဆို အမြဲစိတ်ပူနေတတ်တာ ... ငါ့မှာ လည်း ရည့်အပေါ် အကြွေးတစ်ခု တင်နေသလို ရှိနေတာ ... အဲဒါလည်း ဒီနည်းနဲ့ ပဲ ဆပ်လိုက်မယ်လေ ...”

“ဪ ... ဟော်ဟော်ဟော် ... ဒီလိုလား ... ဒါဖြင့် ထူးဟာ နင်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကြီးပေါ့လေ လက်စသတ်တော့ ...။ လက်နှစ်ဖက်ကြီးနဲ့ စုံချီပွေ့မယူပြီး ... ရော့ ... ငါပိုင်ပစ္စည်းကြီး နင်ယူပေ တော့လို့ ပေးပစ်လို့ ရရအောင် ထူးက ခွေးကြီးလား ... ဝက်ကြီးလား”

ရဲရဲက သူ့လက်ကို မီးလက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲဆွဲဆောင့်ရုန်းပြီး သံယောက်မကို ပြန်ကောက် ကိုင်ကာ ချထားတာကြာပြီဖြစ်သော် ချဉ်ပေါင်ကြော်အိုးဆီ လှမ်းသွားလေသည်။ ပြီးလျှင်တော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ... နောက်ထပ် ရှောက်သီးတစ်စိတ်စာ အရည်ရွှမ်းရွှမ်းကို ဒယ်

အိုးထဲ ထပ်ညှစ်ချ၊ သံယောက်မနှင့် စိစိညက်ညက်မွေ ...။

“မအောင်မြင်စေရဘူး ... ကြည့်နေ ...”

“ဟယ် ... စိတ်ပုပ်မ ... နင်စိတ်ပုပ်ပြန်ပြီ ...”

“ချဉ်ပေါင်ကြော်ကို ပြောတာလား ထူးကိစ္စကို ပြောတာလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲဟာ ... နင်ဟာ တစ်ခါတလေကျ ... အမှန်တရားနဲ့ ကောင်းမယ်ထင်တာကို သိသိကြီးနဲ့ ဇွတ်စိတ်ပုပ်ဝင်တတ်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်ဟာ ရဲရဲ ...”

“မှန်တယ် ...”

“ထူးနဲ့ ရည်လေ ... ဘာဖြစ်လဲ ... အရမ်းခင်တွဲ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ချင်းပဲ ... ဘာမကောင်း တာ ရှိနိုင်သေးလဲ ... စနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး ... ရူးတောင့် ... ထမင်းမငတ် ...”

“ချမ်းမြရည်နော် ... ချမ်းမြရည် ...”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်သေးလဲ ... ချမ်းနဲ့ စပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးက ဗုဒ္ဓဟူးပဲ ... နင်က သူများ အကြောင်းလည်း ဘာမှ စိတ်မဝင်စားတတ်ပဲနဲ့ ... ရည်က ချမ်းမြရည် ဖြစ်နေပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးပဲ ... စနေနဲ့ ဆို သိပ်လိုက်ပေါ့ ... ရဲရဲတစ်ယောက်တည်းပဲ ဗုဒ္ဓဟူး ဖြစ်နေရတော့မှာ လား ... ဟိ ...”

“နင် ပြန်တော့ဟာ ... ဇီဝါ ...”

“ထူးနဲ့ ရည်နဲ့ ကိစ္စ ...”

“စိတ်ချ ... ရအောင်ကို ဖျက်မယ် ...”

ဇီဝါကလည်း ထိုင်နေရာမှ ဇောင့်ခနဲနေအောင်ပင် ထရပ်လိုက်သည်။ ရဲရဲကတော့ ဇီဝါကို လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပါ။ ကျောခိုင်းထားချေပြီ။

ပခုံးလေးနှစ်ဖက်က စုံဖြောင့်တန်းကာခါးဆီသို့ “V” ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း
ရှူးဆင်းသွားသည့် ... အချိုးအစား ကျနလှသော ကျောကုန်းကလေးကို
ဇီဝေါက ခပ်ကြာကြာ ဆက်ငေးကြည့်မိနေသေးသည်။ ။

အင်မတန် လှပအချိုးကျလှပေမဲ့ ... ဖြောင့်တန်းလွန်းသော ပခုံးတို့
က ... “ငါတို့ ကတော့ ခေါင်းမာမာနဲ့ လူမျိုးပဲဟေ့” ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံ
ကို ကိုယ်စားပြုချင်နေတာများ လား။

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ ... ငါထင်တဲ့ အရာမှန်သမျှ ဖြစ်ကိုဖြစ်မလာ
စေရဘူး” လို့ စိန်ခေါ်ချင်နေတာများ လား ...။

အေးပါ ... စိန်လိုက်ပါ ...။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဇီဝေါကတော့ ပ
ခုံးတွေလည်း တန်းဖြောင့်လို မနေပါ ...။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်မနေ ဇွဲခပ်တတ်
လွန်းတဲ့ “လေဒီပါလေရာစိန်” လေ ...။

*